

Zlodej sliepok

Hore na Kysuciach bývajú septembrové rána svieže ako na začiatku zimy. V Starej Bystrici navyše často sadala aj hustá hmla. Namiesto rozprávkového výhľadu na okolité lesy tak mali obyvatelia zakaždým skôr pocit, že sa prebúdajú do mystického hororu.

Babka Chmúrová, guľatučká a ohnutá ako vrba, si ešte v spálni prehodila cez plecia hrubú šatku. Obula si krpce a chlipla zo studeného čaju. Nasledovalo hlasné HAPČÍÍÍ!

„Bodaj ťa šlak trafel,“ zahrešila babka. „Nádcha v lete. Gdo to kedy videl,“ dudrala. Z vrecka vybrala zhúžvanú vreckovku. Zatrúbila do nej ako africká slonica.

Oprela sa o palicu, odšuchtala sa do kuchyne, vyliala starý čaj a dala variť nový. Rozkrojila žemľu, natrela ju maslom a navrch si riadne dopriala do-

máceho slivkového džemu. Hotové raňajky položila na stôl, ale nesadla si k nim. Najprv sa šla postarať o zvieratá.

„Nááá pi-pi-pi-pi-pi,“ volala už z diaľky na sliepky. Bola zvyknutá, že sliepočky jej okamžite odzdravia. Dnes ráno sa však zvnútra neozývali žiadne hlasy. „Nááá čip-čip-čip!“ zavolala babka hlasnejšie. No i tak sa z kurína ozývalo jediné – ticho.

„Na či ste šecky skapali, či čo?“ spýtala sa babka sliepok, keď otvárala drevené dvierka. Nadýchla sa prievanu a znova hromovo kýchlá – HAPČÍÍÍ!

Ako blesk z jasného neba vybehlo z tmavého kurína akési zviera. V papuli držalo sliepku a narazilo babke do nohy.

„Čertisko!“ zvrískla babka. Horko-ťažko sa otočila, no zlodej sliepok zmizol kdesi za rohom.

O chvíľu už babka Chmúrová búchala u suseda Litvu. Celá Stará Bystrica poznala ich príbeh z mladosti. Kedysi boli do seba zaľúbení až po uši. Lenže mladý a statný sused Litva sa raz nevrátil z dovolenky a ostal žiť v Nemecku. Volal vtedy vychýrenú krásavicu Chmúrovú k sebe. Bála sa odísť. A tak sa Litva oženil s inou a babka preňho odvtedy nemala pekné slovo.

Keď odovodel, dedo Litva sa na starobu vrátil do Starej Bystrice. Usadil sa v rodnom dome vedľa babky Chmúrovej. Ešte len vtedy sa začal riadny cirkus. Hocičo sa u nej na dvore stalo, všetko dávala za vinu susedovi Litvovi.

„Otváraj, ty krpec starý,“ hromžila. „Viem, že si neni hluchý,“ búchala mu na bránu.

Z kuchynského okna sa vyklonila plešatá hlava s mohutnou sivou bradou. „Dobré ráno, moja milovaná susedka,“ zvolal dedo Litva. „Čo dobrého mi nesieš?“

„Tá tvoja líška mi chodí na kury,“ zamávala naňho palicou. „Ešte raz hu tu zazrem a polámem jej paprče!“

„Aká líška, starká moja?“ dvihol ruky dedo Litva.

„Len sa netvár, že nič o tem nevieš! Dovliekol si hu bohvie odkaje a teraz mi žere kury,“ nedala sa babka.

„Ak myslíš moju Ťapku, tak to nie je žiadna líška. Je to obyčajný psík z útulku,“ bránil sa dedo.

Babka Chmúrová zabúchala palicou o zem. „Je to líška a dnes ráno mi zebrala kuru. Videla som to na tyto oči! Vybehla z kurína s kuru v papuli a rovno migaj ku tebe do dvora. Už aj mi hu daj nazad!“

Dedo Litva zmizol z okna. Chvíľu sa z izby ozýval hrmot a tlmený hlas. Potom sa otvorili vchodové dvere. Vyšiel z nich dedo s malým ryšavým psíkom v náručí. Ťapka bola ešte ospalá. Žmúrila a ledva vrtela tenkým chvostíkom.

„Nože si ju obzri,“ zdvihol dedo Ťapku babke až pred tvár. „Ťapka sa podobá na všeličo. Po rannej prechádzke býva taká zježená, že pripomína kefu na topánky. Inokedy, keď zmokne, vyzerá ako špáradlo. A teraz, keď som ju zobral rovno z vankúša, je hebká ako obláčik. Ale líška? To mi veru ani raz nenapadlo.“

Babka si obzerala psíka. I keď už vedela, že dedo Litva má pravdu, mala sto chutí vykriknúť, že naš-

la zlodeja. Vtedy Ťapka babke oblizla nos. Dokonca sa jej zazdalo, že sa na ňu psík usmial. „Ukáž, či nemáš perie v papuli,“ zadudrala babka. Poobzerala si Ťapku z každej strany. Nikde nemala ani len najmenšie páperie.

„Moja Ťapka ti naozaj sliepky nekradne,“ povedal dedo Litva mierne. „Ak mi dovoľíš pozrieť sa ti na kurín, rád by som ti pomohol.“

„Ešče to tak,“ odula sa babka Chmúrová. Otočila sa dedovi chrbtom a drobnými krôčikmi sa šuchtala späť domov.

Zločin za bieleho dňa

Kým sa babka dovliekla od suseda späť do kuchyne, slnko už bolo vysoko. Po rannej hmle nebolo ani stopy. Stará Bystrica zaliata letným slnkom žiarila ako drahokam medzi fatranskými kopcami. Lenže babka Chmúrová nemala náladu na rozjímanie.

Konečne si sadla k prichystaným raňajkám. Čaj jej medzitým vychladol. V slivkovom džeme našla uviaznutú muchu. Nazlostená si uvarila kávu a namiesto cukru do nej nasypala soľ.

„Bodaj ťa parom vzal,“ vyplula odporný nápoj rovno na dlážku. Ku všetkej smole musela ešte s boľavým chrbtom utierať podlahu. „Jak to nebol starého pes,“ dumala, „isto mi kury bere jeho mačka. Bachratá je z toho, jaká je prežratá,“ hundrala si zlostne popod nos. „Aj veľiká je dosť, aby kuru zebrała.“

Hlavou sa jej prehánali všetky možnosti, ako ešte inak by mohol byť sused Litva vinný za krádeže v jej kuríne. Z úvah ju vyrušil lomoz na dvore.

„Jáj,“ spozornela babka. „Už je zasky tu! Šak počkaj, zbojničisko. Mne neprejdeš cez hlavu,“ schmatla babka pevne svoju palicu a vybrala sa von.

„Tak nije líška ani pes, ale rovno ty mi kury bereš?“ zvríeskla babka na deda Litvu. Našla ho pri kuríne, ako tam čosi majstruje. „Už aj hybaj odtal!“

„Vyčkaj, ty jedna nevďačnica,“ usmial sa na ňu dedo. „Tu som našiel miesto, kade ti tá potvora le-

zie do záhrady.“ Ukázal na preliačinu v drôtenom plote. Babka zmĺkla. „A hentam v kuríne máš die-ru ako svet.“

„A čo ťa je do teho?“ vrčala babka. „Robíš to len zato, aby si seba uchranel. Aby pravda nevyšla na vrch, že mi tu tvoja mačka chodí na večeru!“

„Tak už nie líška ani pes?“ zasmial sa dedo Litva. „Teraz je podozrivá mačka?“

„A možno to robíš rovno aj ty,“ obviňovala babka ďalej. „A teraz si si došol ešte lepšej pripraviť miesto činu.“

„Keby si len netrepala, ty stará jašterica,“ zahundral si dedo popod nos.

„Čo si to vravel?“ ohradila sa babka.

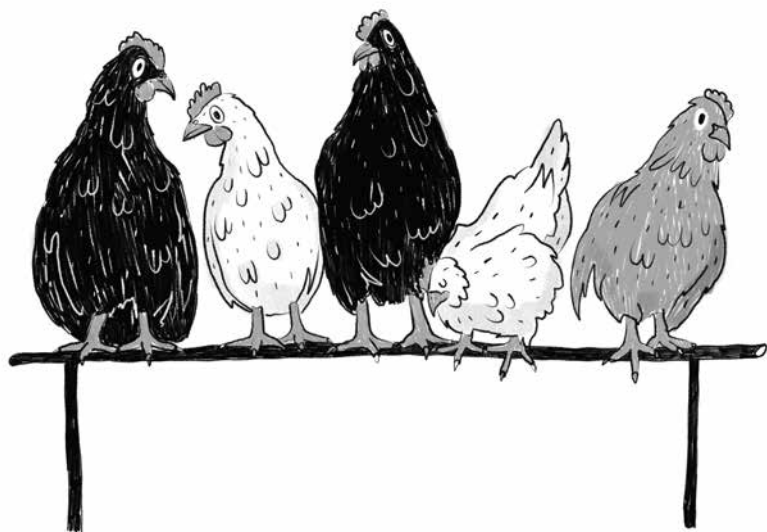
„Hovorím, že keby si mi lopatku podala, ty moja krásavica,“ zvolal dedo so širokým úsmevom. Babka sa naňho podozrievavo zachmúrila. Podala mu lopatu a sledovala, čo to dedo stvára.

Dedo Litva behal do kurína a von. Čosi tam odniesol, potom zas niečo vyniesol. Kopal okolo plota, motal sa okolo diery v drevenej stene kurína. Babka chcela namietat', ale jej zvedavosť bola väčšia. Hrýzla si do jazyka, i keď ju to stálo nemálo námahy.

„Tak. Hotovo,“ vyhlásil po chvíli dedo. „Teraz už len počkáme na skutočného zlodēja.“

Orloj v Starej Bystrici práve zvonil poludnie. Babka Chmúrová varila zeleninovú polievku. Každú chvíľu zabehla pohľadom k oknu. Dedo Litva jej nakázal za žiadnu cenu nechodiť na dvor. Porátali spolu sliepky a zistili, že chýbajú dve. Zloděj teda babkin kurín navštívil už skôr. Zvyšné sliepky mala babka podľa dedových plánov nechať v kuríne. Sedeli tam ticho ako pena.

Keď už mala babka pocit, že záhradu z okna skontrolovala aspoň stokrát, odstavila polievku a sadla

si k obedu. Chlípala horúce jedlo a rozmýšľala, že si predsa len pôjde na chvíľu ohriať staré kosti von na slnko. Príjemné teplo pomáha aj na nádchu.

A vtedy sa z kurína ozvalo hlasné BUM-TRESK!

„Máme ho! Máme ho!“ volal spoza plotu sused Litva.

Babka nelenila. Šmarila lyžicu do polievky a sli- mačou rýchlosťou si to šinula ku kurínu.

Dedo, síce starý, ale stále mocný ako jeleň, pri- skočil k dvierkam. Babka tučniakovským krokom cupkala po chodníčku so zdvihnutými rukami a kričala: „Nehaj ho mne! Ja mu dám!“

„Tu je, zlodejisko,“ hlásil dedo Litva z kurína. „Nehanbíš sa kradnúť za bieleho dňa?“ káral čosi, čo sa lapilo do zajačej kletky. Dedo z nej vyrobil pascu. Ihneď ako zlodej vliezol cez dieru v stene k sliepkam, čakalo ho namiesto hostiny väzenie.

„Fúúúj, aká otupa,“ odplula si babka. „A čo sa tak mece?“ čudovala sa, keď videla, ako dedo s kletkou zápasí.

„Veru je to nejaký besný zver,“ mocoval sa dedo Litva s kletkou. Nakoniec ju radšej položil na zem. Obaja sa nad ňu naklonili. Tvor vo vnútri bol bojo-

vo naladený. Vreštal, prskal a zaháňal sa po svojich väzniloch pazúrmí.

„A je to mačka!“ zvolala babka víťazoslávne. Proti-
tívne na deda zagánila.

„Na mňa sa nekukaj,“ vrátil jej dedo zamračený pohľad. „Tento zubatý anciáš ani náhodou nie je moja mačka! A navyše, veď sa na to pozri. Možno to ani mačka vôbec nie je.“

„A čo by to asi tak bolo?“ odvrkla babka. „Aljaš-
ský lev?“

„Čože,“ vyhúkol dedo prekvapene. „Ja ti len vra-
vím, že z lesa sem mohol prísť aj...“

„Nemudruj,“ skočila mu babka do reči. „Zavo-
lám svojemu Janovi. Ten je horar. Pozná šecky zvie-
ratá. Ten nám povie, či je to lucifer, či ký čert.“

Dedo Litva prevrátil oči a mávol nad babkou ru-
kou. Babka zaškúlila na mobil a ťukla na číslo svoj-
ho synovca. Kým si dedo znovu obzeral zvláštneho
tvora, ktorého sa mu podarilo preľstiť, počul, ako
babka jačí do telefónu: „Jano! Čosika mi treba, už
aj poj sem!“

